

Kedves Testvérek!

Talán ezen az ünnepen, amely egyszerre egy kettős ünnep, hiszen a Karácsony nyolcadában, ünnepkörében vagyunk. Éppenséggel Karácsony másodnapja, így mondjuk, másfelől pedig Szent István diakónus vértanúnak az ünnepe. Mennyire természetes módon van benne a hívő embernek az életében. Megjelenítjük ezt az új világot, az angyalokkal, a csillagszórókkal, a gyertyákkal, a betlehemmel. Itt van a jászolban a kisded, és tulajdonképpen ezt a világot nagyon szeretjük ilyenkor Karácsonykor. Szeretjük, és elég gondosan megpróbáljuk megalkotni magunk köré, és szeretünk erre nézni, és azt mondani, ó ez milyen szép, és hogy hat az érzéseinkre, és hogyan hat az érzéseinkre. Jól esik egy kicsit ebben lenni, picit fölfüggeszteni a haragunkat, vagy fölfüggeszteni az ellenkezéseinket, vagy éppenséggel a vitáinkat, vagy az ellenérzésünket. Jól esik nekünk ebben a világban lenni.

Aztán pedig, mint ahogy a realitásnak lenne egy másik része, ez pedig az, ami akár ezen az idillen is nem egyszer áttör, és akkor mégis csak kirobban egy hangos szó, vagy egy vita, vagy úgy hirtelen legyintünk, és azt mondjuk „Hát, te sose változol meg.” Vagy azt mondjuk, a világ sosem változik meg. Hogy ahogy üldözték a keresztényeket annak idején, ugyanúgy üldözik ma is. Szóval. Hogy jön ez a két realitás a hívő ember életében egy közös nevezőre?

Az első gondolat így szólna, hogy akár mondhatnánk azt is, igen, hát képesek vagyunk olyan optimistán nézni, meg pesszimistán. De erről, és ennél többről van szó. A mai evangéliumban azt hallottuk, hogy Jézus először azt mondja „Legyetek óvatosak!” Hiszen ezek és ezek a nehézségek, nem hogy megtörténhetnek, hanem nagy valószínűséggel meg fognak történni. Aztán az evangéliumnak a második felében, a vége felé, ott pedig nagyon világosan mondja azt, hogy „Igen, igen, még a legközvetlenebb világunkban is nézeteltérések, konfliktusok lesznek éppenséggel az istenkapcsolat miatt is.” De ez nem pesszimizmus. A hívő ember nem pesszimista, hanem éppenséggel merhetünk a realitásokkal szembenézni.

A mai ünnep, ezzel a sajátos kettősségével nem az emberi természetnek a meghasonlásáról beszél, hogy próbáljuk a jót valahogy idealizálni, a rosszat meg próbáljuk esetleg valahogyan eltüntetni. A keresztény ember megengedheti magának, hogy az élet drámaiságában benne álljon. Most akkor értékek vagy pedig a nehézségek, a realitások vagy a szépségnek és az értéknek a valósága? Hadd kérdezzem meg tőletek, itt van Jézus születésének a története. Mit emelünk ki belőle? Ott vannak a szép részek, azt mondhatjuk „Jaj, hát azért olyan jó, hogy végül mégis csak valahogy találtak egy szállást. Na, azért ez megnyugtató. Mégis csak ott volt, József is ott volt, Mária is ott volt, na. Hát aztán még jöttek vendégek is, ajándékokat is adtak. Hát azért mégis csak itt ígéretek teljesednek be, hát azért ez egy szép, szép esemény nagyon.” De éppenséggel nézhetjük másfelől. Mondjuk, szép esemény? Hát nem fogadták be, egy rendes szálláshelyre nem tudott menni.

Hát aztán, már néhány nap múlva nekiállhatnak menekülni. Hát aztán Heródes meg fogja öletni azokat a pici babákat, két nap múlva lesz az ünnepük.” Most akkor melyik felől nézzük, melyiket lássuk? Hogyha Krisztus kereszthalálánál ugyanezt a kérdést föltesszük, azt mondjuk. „Hát éppenséggel de jó, hogy legalább Mária ott volt. És volt egy tanítvány, a János, na ő is ott mert lenni. Jaj de jó, hogy így volt. Aztán volt ott ez az Arimateai József, na az egy tisztességes ember volt, tisztességgel eltemette. Na, hát aztán ott volt a százados, a százados azt mondta, hogy tényleg Isten Fia.” Ez van az egyik oldalon.

A másik oldalon, nem is kell sorolnom, hogy mi minden van. Az igazságtalan ítélet, a bántalmazás, a fájdalom, a megöletés, a kereszthalál. Most akkor mi keresztény emberek melyiket nézzük, hogy látjuk ezt? Így nézzük, úgy nézzük? A második gondolat így szól. Mi

a reménység emberei vagyunk, ezért nem pesszimistán nézünk, vagy optimistán, és nem is pesszimistán és optimistán, hanem ahogy eddig beszéltünk róla, benne állunk az élet drámaiságában, és képesek vagyunk ott is értékeket látni, ahol a legtöbb ember nem. De ennél több is történik. Mert Szent István diakónus vértanú, és itt három gondolatot hadd említsék, hogyan látjuk az életet a reménység embereiként.

Az első. azt mondja Szent István, hogy „Látom a megnyílt eget. Látom Krisztust, hogy ott van az Istennél.” És amikor ezt mondja, tulajdonképpen ez azt jelenti, hogy látjuk saját magunkat a beteljesedésben. Ezért a keresztény ember az által a reménység embere, hogy mi nem innen nézünk csak a jövő felé, hanem megadatott nekünk az, hogy mi a jövő felől nézzünk a jelenre. Az üdvösség felől, és a beteljesedés felől. Az Istennel való beteljesedett életünk felől nézünk a jelenre, és ez egy olyan perspektíva, ami bennünket a reménység emberévé tesz. Ezért mi egészen másképpen is látunk. Nem csak optimistán, és nem csak pesszimistán, még csak nem is pusztán a drámaiság és a nehézség és a realitás, vagy az értékeknek a valóság, hanem egészen más felől is látunk.

A második gondolat. Nem csak másfelől látjuk az életet, képesek vagyunk onnan visszanézni a jelenre, hanem az is lehetséges, hogy mindezt Isten fényében tesszük, és Isten fénye a mi barátunk. Mert az Isten fénye lehetővé teszi, hogy ne féljünk semmitől sem, ami ebben a világban van. Ami emberi, és ami isteni, mi azt mind megláthatjuk. Nem kell semmit sem takargatnunk, nem kell magunkat mentegetnünk, nem kell aggódnunk vagy félnünk, hogy majd kiderül rólunk valami, hogy az emberi természetnek lenne olyan része, amit szégyellenünk kellene. Megtehetjük azt a reménység embereiként, a megdicsőülés felől visszanézve, hogy azt mondjuk „Bármit elmerék ismerni, ami emberi, bármit. Megnézhetem magamat ebben a fényben, mert Isten fénye nem egy megalázó reflektorfény, nem is egy hideg, szemünket vakító fény, hanem egy melegséget árasztó fény, ami átölel, és amiben megláthatjuk mindazt, ami emberi és isteni.”

Azután a harmadik gondolat. Arra is lehetőségünk van, hogy egészen más szemmel nézzünk. Máshonnan, más fényben és más szemmel. Ha egyszerűen kellene fogalmaznom, azt mondanám, az istenkapcsolatban élő ember tekintetével. Mert az egy másfajta tekintet. Mikor valaki megházasodik, attól kezdve egyre jobban bedolgozzuk magunkat abba, hogy egy kapcsolat felől tudjuk látni az életet. Ne csak magunk felől, hanem egy kapcsolat felől. És mi pedig egyre jobban gyökeret eresztünk abban, hogy az Istennel való kapcsolatunk felől, ezzel a szemlélettel és nézőponttal lássunk mindent. Ahogyan Jézus azt mondja, és itt ez a mondat az, ami kiemelkedhet számunkra, hogy hát mindez a nehézség, ami realitás, azért fog történni, mert „Ti az enyéim vagytok, én meg odaadom magamat nektek. Köztünk egy fölbonthatatlan kapcsolat van, és ti tanúságot tudtok rólam tenni.” Egyszerűen csak arról, hogy mi szeretjük egymást. Ilyen egyszerű ez tulajdonképpen. Miután mi kölcsönösen szeretjük egymást, Isten az embert, és ember az Istent, ez megváltoztatja a látásunkat, és egészen más fajta szemmel tekintünk az élet dolgaira. Ezért számunkra van az életnek egy nagy távlata, és van kifutása és perspektívája. Ezért mindig, amikor az emberi természet összezsugorítana bennünket, hogy valami beszűkültségben kelljen tengődnünk, akkor az Isten fénye azon bőségesen átvilágít, s ez ad nekünk egy nagy szabadságot.

Ezért tehát zárásképpen, a mai ünnep nagy lehetőség nekünk, hogy rácsodálkozzunk arra, hogy mi a reménység embereiként a jövőből is nézhetünk a jelenre, hogy mindezt Isten fényében tesszük, s egy megváltozott tekintettel. És hogyha ennek a világnak valamire és valakikre szüksége van, akkor pont erre a tágasságra, a szabadságra, arra, amit a keresztény ember a szívében hordoz. Miközben a szépet nem idealizáljuk, a rosszat, azt nem tagadjuk vagy hamisítjuk, hanem bent állunk a fényben, és azt mondjuk „Isten szeret bennünket.”

